

NEHEMIAH COXE

PREZBITERII SI DIACONII

DARURILE LUI HRISTOS
PENTRU BISERICA LUI

PREZBITERII ȘI DIACONII

Darurile lui Hristos pentru biserica Lui

PREZBITERII
ȘI DIACONII

DARURILE LUI HRISTOS PENTRU BISERICA LUI

NEHEMIAH COXE

PREZBITERII ȘI DIACONII, DARURILE LUI HRISTOS PENTRU BISERICA LUI

Nehemiah Cox

© 2019 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *A Sermon Preached at the Ordination of an Elder and Deacons in a Baptized Congregation in London* (1681).

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Traducerea, corectura, editarea, design și tehnoeditare: Asociația MAGNA GRATIA.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Introducere	7
<i>Capitolul 1. Slujba lui Tit</i>	9
<i>Capitolul 2. Desemnarea și slujba diaconilor</i>	17
<i>Capitolul 3. Desemnarea și slujba prezbiterilor</i>	27
<i>Capitolul 4. Autoritatea și beneficiarii lucrării prezbiterilor</i>	47
<i>Capitolul 5. Responsabilitățile membrilor bisericii față de păstorii lor</i>	53
<i>Capitolul 6. Încheiere</i>	71
<i>Despre Nehemiah Coxe</i>	73
<i>Despre MAGNA GRATIA</i>	

INTRODUCERE

Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit, și să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit. - Tit 1:5

Obiectivul și scopul general al acestor cuvinte reiese clar din simpla observare și lectură a lor. Marele apostol al Neamurilor se străduise cu mult succes să le predice Evanghelia celor din Creta, însă, trebuind să plece din acea zonă, după ce fusese un meșter ziditor înțelept și pusese temelia multor biserici creștine în zonă, l-a lăsat pe Tit printre ei ca să continue lucrarea de zidire a acestora. În timp ce Tit slujea acolo, Pavel i-a trimis această epistolă pentru a-i reaminti de slujba lui Hristos în bisericile Lui și de rolul său. Prin această epistolă, Pavel a dorit să îl încurajeze pe Tit la lucrare, ca și să îi dea sfaturi clare și complete legate de organizarea bună a acestei lucrări.

1

SLUJBA LUI TIT

A. ASPECTE GENERALE: PUNE ÎN RÂNDUIALĂ LUCRURILE CE LIPSESC

În situația despre care pasajul nostru vorbește indicând motivul pentru care Pavel îl lăsase pe Tit în Creta, slujirea pe care el trebuia să o facă acolo este prezentată în termeni mai generali, anume să pună în ordine lucrurile care lipseau (Tit 1:5). Ceea ce trebuie să facem în primul rând este să explicăm întrucâtva aceste cuvinte. Termenul grec *epidiorthose*, tradus prin expresia „pune în rânduială” nu se mai găsește nicăieri în Noul Testament, nici măcar în versiunea greacă a Vechiului Testament, Septuaginta¹, și diverși comentatori erudiți îl traduc aici prin termenul *corrigas*: „ca să corectezi”, iar Erasmus²,

¹ **Septuaginta** – versiunea în limba greacă a Vechiului Testament, tradusă începând cu secolul al III-lea î.d.Hr.

² **Desiderius Erasmus de Rotterdam** (1466?-1536) – umanist renesantist olandez, teolog romano-catolic și susținător al reformei Bisericii. A produs propria ediție a Noului Testament în 1516, conținând versiunea în limba greacă a Noului Testament, o traducere a acestuia în limba latină și diferite notițe pe marginea pasajelor biblice.

în faimoasele sale notițe, folosește un termen chiar mai expresiv în accentuarea acestei idei, *supercorrigas*, care are sensul de „a corecta cu acuratețe sau cu precizie” – ca atunci când cineva reia un lucru pentru a se asigura că nu lasă în urmă sau asupra lui nicio pată sau defect. Unii înțeleg această parte a însărcinării lui Tit cu înțelesul de a corecta manierele celor din Creta prin muștrare și învățatură sănătoasă, sens pe care îl vedem prin expresia *Ut res vitiosas corrigas*: „ca să corectezi lucrurile care sunt greșite”, și este evident din restul epistolei că aceasta era o parte importantă a lucrării sale. Totuși, eu cred că nu acesta era sensul imediat avut în vedere de termenul în cauză, ci mai degrabă înțelesul este acela de a așeza și de a dispune lucrurile legate de slujirile și administrarea casei lui Dumnezeu, a ordinii părtășiei lor în biserică unde erau membri, în acord precis și exact cu porunca lăsată de Hristos, lucru pe care Pavel nu apucase să îl facă până la capăt în decursul șederii sale printre ei.

Acest sens al expresiei vine în acord perfect cu folosirea unui termen înrudit cu cel din pasajul nostru, anume *diorthoseos* (în Evrei 9:10), unde despre zilele Evangheliei se spune că sunt „vremea de îndreptare”, pentru că în timpul acestora starea bisericii este adusă la cel mai înalt nivel aici, pe pământ, și tot ceea ce lipsea în Lege este împlinit și furnizat pe deplin în Noul Testament.

B. ASPECTE SPECIFICE: PUNE PREZBITERI ÎN FIECARE CETATE

Acum ne vom îndrepta privirile către aspectele mai specifice ale unei însărcinări speciale pe care Pavel i-o dă lui Tit: anume să pună prezbiteri în fiecare cetate, așa cum îi poruncise Pavel (Tit 1:5). Zidirea și frumusețea bisericii ține foarte mult de ordinea vieții ei, dar nu este vorba despre o ordine superstițioasă, sau de vreo precizie în aspecte dubioase ori în detalii neimportante, ci despre o frumusețe și zidire despre care s-a discutat deja, care o așează într-o ascultare și conformare cu voia lui Hristos, și aceasta în particular prin a împlini slujirile pe care El le-a lăsat așezând în biserică persoanele calificate pentru administrarea acestor slujiri, așa încât aceștia să se achite de ele în pozițiile lor potrivite. Însărcinarea specifică dată lui Tit este aceea de a pune sau ordina prezbiteri în fiecare cetate. Ea trebuie explicată prin a o compara cu cea din Faptele Apostolilor 14:23, unde vedem însăși practica apostolilor: „Au rânduit prezbiteri în fiecare biserică” (*kata polin* și *kat ekklesian*³ au același sens în aceste pasaje). Chiar dacă numărul convertiților din fiecare cetate nu era foarte mare în acea vreme, ei puteau conveni să vină alături într-un singur loc de închinare înaintea lui Dumnezeu, astfel că a ordina prezbiteri „în

³ *kata polin* și *kat ekklesian* – „fiecare cetate” și „fiecare biserică”.

fiecare cetate” însemna a face acest lucru în „fiecare biserică”. Chiar dacă aceste prime ordinări erau făcute prin oameni speciali⁴, totuși membrii bisericilor nu au fostocoliți de la datoria lor dreaptă de a-și alege proprii slujitori, căci lor li se dăduse însărcinarea de a veni cu votul lor pe lângă propunerea acestora⁵.

Cu toate acestea, Tit trebuia să coordoneze această slujire prin călăuzirea și ghidarea lor, atât în ce privește slujirea în sine, cât și în alegerea de către membrii bisericilor a persoanelor care este calificau pe bună dreptate pentru ea.

C. CARACTERUL CELOR CARE TREBUIE SĂ „PUNĂ LUCRURILE ÎN ORDINE”

Următorul lucru pe care trebuie să îl facem, pentru a explica pasajul mai detaliat, este că va fi necesar să ne

⁴ **special** – Coxе face deosebire între darurile „obișnuite” și cele „speciale” și între slujbele de acest fel din biserică. Slujirile „obișnuite” sunt acelea rânduite de Hristos și apostolii Lui spre folosirea continuă în biserică, precum cele de prezbiter și diacon. Acești slujitori „speciali” sunt cei care au fost rânduiți de Hristos cu scopul temporar al înființării bisericilor în pruncia creștinismului, cum au fost apostolii și profeții.

⁵ Modalitatea rânduită de Hristos pentru chemarea oricărei persoane potrivite și înzestrate de către Duhul Sfânt pentru a face slujba de prezbiter sau bătrân într-o biserică este aceea a alegerii sale prin votul comun al bisericii. El trebuie pus deoparte în mod solemn prin post și rugăciune, cu punerea mâinilor peste el de către bătrânii bisericii (atunci când există deja astfel de prezbiteri sau bătrâni desemnați). În mod similar, un diacon trebuie de asemenea ales prin votul bisericii și pus deoparte prin rugăciune și cu punerea mâinilor (Faptele Apostolilor 14:23; 1 Timotei 4:14; Faptele Apostolilor 6:3, 5-6). (Mărturisirea de Credință Baptistă de la Londra 1689, Cap. 26.9)

apropiem de calitatea și caracterul acelor persoane despre care descoperim aici că trebuiau să aibă slujba de a pune lucrurile în ordine în biserici.

1. Pavel are poziția unui apostol al lui Isus Hristos.

Persoana care l-a folosit pe Tit în această slujbă, anume Pavel, poartă caracterul și a avut slujirea și autoritatea unui apostol al lui Isus Hristos. Apostolii au avut parte de o chemare nemijlocită și specială la însușirea lor de la Dumnezeu și Domnul nostru Isus Hristos. De aceea, apostolul nostru, când avea să le prezinte galatenilor demnitatea slujbei sale, așa încât să îi recupereze la statornicia în învățătura pe care le-o predicase, le spune că el fusese un apostol „nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos și prin Dumnezeu Tatăl” (Galateni 1:1).

Chiar dacă nu își primesc autoritatea din partea oamenilor și nu sunt chemați la slujire în primul rând ca urmare a vreunui drept omenesc, slujitorii obișnuiți, precum păstorii sau prezbiterii, sunt totuși chemați la slujire în mod practic prin chemarea bisericii, adică prin oameni. Acest lucru nu a fost aplicabil apostolilor lui Hristos: ei nu au venit în slujba lor fiind chemați de oameni, ci își aveau chemarea și puterea nemijlocită de la Hristos, slujirea lor fiind o slujire de dinainte de apariția

bisericii⁶, întrucât prin această slujire a lor avea să fie plantată biserica.

Întrucât aveau o chemare specială, ei au fost și înzestrați cu daruri și abilități speciale pentru lucrarea la care fuseseră chemați, având în același timp călăuzirea infailibilă a Duhului în învățătura lor, lucruri necesare, având în vedere bisericile care trebuiau întemeiate și zidite pe aceasta (Efeseni 2:20).

Apostolii și prorocii Noului Testament sunt temelia, în ce privește doctrina lor, chiar dacă noi știm că Isus Hristos, pe care ei L-au propovăduit, este singura temelie a bisericii în ce privește încrederea acesteia. Puterea apostolilor s-a extins în toate bisericile și a fost egală în ei toți atunci când au plantat Bisericile, motiv pentru care Pavel a spus: „în fiecare zi mă apasă grija pentru toate bisericile” (2 Corinteni 11:28). Astfel, însărcinarea de față pe care Pavel i-o dă lui Tit survine ca un rod al însărcinării pe care el o primise de la Hristos. De aceea, trebuie să îl socotim aici ca acționând în virtutea autorității pe care o primise el însuși de la Hristos, Cel ce este Capul oricărei puteri și jurisdicții bisericești. Nu există autoritate în sau peste biserică în afara autorității

⁶ **dinainte de apariția bisericii** – Hristos i-a ales pe apostoli înainte să existe congregațiile Noului Testament, iar apostolii au plantat și udat apoi bisericile (1 Corinteni 3:5-11).

derivată de la Hristos, care are în mâinile Sale toată puterea în ceruri și pe pământ (Matei 28:18).

2. Tit a slujit ca evanghelist

Persoana implicată aici, anume Tit, avea caracterul și slujirea unui evanghelist. Evangheliștii au fost la rândul lor slujitori speciali, chiar dacă inferiori apostolilor, și însoțeau în mod obișnuit călăuzirea și acțiunile apostolilor, asistându-i pe aceștia în predicarea Evangheliei și în înființarea de biserici în rânduială, atunci când acestea erau plantate pentru prima dată.

Chiar dacă în acest pasaj nu se vorbește despre Tit ca fiind în mod expres un evanghelist, dacă analizăm lucrarea lui și comparăm această epistolă cu cea trimisă lui Timotei, care este în mod special îndemnat să „facă lucrarea de evanghelist” (2 Timotei 4:5), nu avem nicio îndoială asupra faptului că ambii aveau aceeași slujire. În însărcinarea care le-a fost dată, ei nu au acționat ca niște episcopi de dioceză⁷, ci slujeau fie într-o parte a lumii, fie în alta, așa cum era necesară slujirea Evangheliei. Odată cu încetarea acestor slujbe speciale și cu finalizarea canonului Noului Testament, toate slujbele și întreaga lucrare a bisericilor trebuie să fie administrate

⁷ **episcopi de dioceză** – în perioada de după biserica primară, a apărut slujirea unor prezbiteri, cărora li s-a dat responsabilitatea de a se îngriji de mai multe biserici dintr-o anumită zonă, denumită dioceză.

și călăuzite prin porunca obișnuită și statornică a Scripturii. Fiecare congregație, în mod specific, are nu doar dreptul, ci și responsabilitatea de a se pune în rânduială, sub aceea regulă și modalitate de conducere pe care Hristos a rânduit-o prin porunca Sa.

Ne vom îndrepta acum către acele lucruri prezentate în acest pasaj, pentru a vedea felul în care ar trebui să le analizăm în mai multe detalii.

2

DESEMNAREA ȘI SLUJBA DIACONILOR

A. DESEMNAREA DIACONILOR ÎN BISERICA DIN IERUSALIM

Prima situație în care ni se vorbește despre așezarea ordinii într-o biserică de creștini prin desemnarea slujitorilor obișnuiți în cadrul ei este aceea a alegerii diaconilor în biserica din Ierusalim, în Faptele Apostolilor 6. Eu cred că aceasta este inclusă în însărcinarea generală dată aici lui Tit ca el să „pună în rânduială ce mai rămâne de rânduit [ce lipsea]”, căci se pare că bisericile din perioada primară aveau deopotrivă episcopi sau prezbiterii și diaconi ordinați în cadrul lor, și trebuia să se urmeze acest model oriunde erau înființate altele noi (Filipeni 1:1). Vom vedea de ce era necesară o astfel de slujbă și astfel de slujitori în biserică, atunci când numărul membrilor ei a crescut, așa cum s-a întâmplat în biserica din Ierusalim, căci „în zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, evreii care

vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor, pentru că văducele lor erau trecute cu vederea la împărțea ajutoarelor de toate zilele” (Faptele Apostolilor 6:1). Eleniștii⁸ menționați aici nu făceau parte dintre Neamuri și nu erau greci de etnie, ci erau dintre evreii răspândiți în alte țări care, după ce fuseseră educați printre greci și vorbeau limba acestora, au fost denumiți eleniști, spre deosebire de cei născuți și crescuți în Iudeea, care vorbeau limba iudaică obișnuită, limbă care, în acea vreme, era un amestec de influențe haldeo-siriace (Faptele Apostolilor 22:2), limba aceasta fiind utilizată în mod obișnuit printre evreii sau sămânța lui Avraam din Iudeea. În legătură cu acest fapt, Pavel afirmă despre sine că el era „evreu din evrei” (Filipeni 3:5).

Având în vedere nemulțumirile eleniștilor, și pentru a preveni tulburarea și neglițarea nevoilor acestora în viitor, cei 12 apostoli au chemat la ei mulțimea ucenicilor, spunându-le că era nepotrivit ca ei să abandoneze lucrarea mult mai importantă de propovăduire a Evan-

⁸ **eleniști** – tradus din termenul grec *Hellēnistōn*. „Acest termen se referă cel mai probabil la evreii a căror primă limbă era greaca, spre deosebire de cei ce vorbeau o limbă semitică [*familia de limbi include ebraică, arabă și aramaică*]... Gutbrod (*Theological Dictionary of the New Testament*, 3:389) vorbește despre diferența dintre cei care erau nativi din Israel și evreii veniți din diaspora, dar avem aici de-a face cu o deosebire care ținea mai degrabă de practici sociale și religioase. Diferențele lingvistice și sociale au produs diferențe culturale ce au creat dezbinare în biserică” (Darrell L. Bock, *Acts*, p. 258)

gheliei pentru a se ocupa de o chestiune de această natură. De aceea, pentru ca apostolii să se dedice liber și continuu rugăciunii și lucrării Cuvântului, și ca, totuși, nevoile celor săraci și împărțirea în rânduială a ajutoarelor bisericii să se poată face, le-au poruncit să aleagă dintre ei șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe care să îi desemneze pentru această lucrare, și așa s-a făcut. Pe scurt, aceasta este istoria primei ordinări a diaconilor. Întrucât ceea ce s-a făcut în acest caz a devenit un fel de regulă și standard pentru orice altă desemnare ulterioară, vom analiza câteva pasaje pentru învățătura noastră de acum.

În primul rând, deoarece un diacon este un slujitor obișnuit în biserică, desemnat pentru a sluji în ajutarea săracilor, alegerea acestor slujitori aparține acelei congregații unde ei trebuie să slujească în această calitate. Chiar dacă erau investiți cu o putere extraordinară și li se încredințase o astfel de slujire în mod specific de către Hristos, sfinții apostoli au lăsat la latitudinea bisericii să aleagă acei slujitori, după ce au informat biserica și i-au dat o regulă după care să îi aleagă.

În al doilea rând, numărul de diaconi semnați aici, anume șapte, a fost potrivit pentru nevoia prezentă sau pentru numărul celor din congregație, cărora trebuiau să le slujească, neavând rolul de regulă, anume să nu fie

nici mai mulți nici mai puțini în vreo congregație de după aceea. Numărul diaconilor trebuie stabilit prin cântărirea obiectivului slujirii în raport cu circumstanțele fiecărei congregații, care trebuie să îi aleagă așa încât acel obiectiv să fie atins cel mai bine. Astfel, numărul diaconilor trebuie să fie suficient pentru nevoile prezente și pentru mângâierea săracilor bisericii.

În al treilea rând, regula după care biserica trebuia să îi aleagă pe diaconi a fost clară, în ce privește caracterul acelora cărora li s-a să li se încredințeze o astfel de slujire. Ei trebuie să fie bărbați „vorbiți de bine”, a căror viață curată și sfântă este atestată bine, persoane cu o integritate cunoscută și acceptată, „plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune” (Faptele Apostolilor 6:3). Aceste condiții, exprimate în termeni generali, cuprind condițiile specifice menționate de apostolul nostru în acea regulă pe care a dat-o pe aceeași temă în 1 Timotei 3:8-9: „Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cinstiți, nu cu două fețe⁹, nu băutori de mult vin, nu doritori de câștig mârșav: ci să păstreze taina credinței într-un cuget curat”.

În următoarele cuvinte, apostolul vorbește despre necesitatea unei cercetări a persoanelor care se doresc

⁹ **cu două fețe** – să spună un lucru unei persoane, și altceva alteia (cu intenția de a amăgi).

a fi alese pentru slujirea de diacon, folosind această regulă: „Trebuie cercetați întâi, și numai dacă sunt fără prihană, să fie diaconi” (1 Timotei 3:10). Menționez aceasta ca să pot rectifica o greșeală pe care cred că mulți și-au însușit-o dintr-o înțelegere greșită a acestui pasaj, unde ei presupun că apostolul solicită să fie făcută o cercetare a prezbiterilor și diaconilor în ce privește achitarea de lucrarea adecvată în această slujbă, înainte ca ei să poată fi selectați și desemnați pentru acea slujire. Totuși, acest fel de cercetare este străin de pasajul nostru, ideea fiind illogică, întrucât observați că el nu spune, „cercetați pentru a vedea dacă ei fac bine slujirea de diacon” – cum pot face asta înainte de a fi diaconi? – „apoi să îi desemnați, căci, dacă s-au achitat bine de ea pentru o vreme, o vor putea face”. Cercetarea pe care el o cere trebuie să vină înainte de desemnarea lor în slujba de diacon, și ea nu constă în nimic altceva decât într-o comparare atentă a caracterului și abilităților acelor persoane cu trăsăturile de caracter și abilitățile pe care apostolul le-a prezentat pentru o astfel de slujire.

Acesta cred eu că este sensul clar al acestor cuvinte. Dacă nu admitem acest lucru, am ajunge să afirmăm că regula unui apostol contrazice practica pe care el o desființează altfel în altă parte, lucru absurd, căci

este clar din Faptele Apostolilor că biserica a fost îndemnată să cerceteze și să caute trăsăturile de caracter și abilitățile persoanelor ce vor fi alese pentru slujirea de diaconi înainte de a-i alege. Apostolii au făcut această cercetare înainte de alegerea diaconilor, desemnându-i în acea slujire înainte ca ei să acționeze ca atare, sau să folosească rolul de diacon.

În al patrulea rând, în ce privește lucrarea unui diacon, însărcinarea lui specială este aceea de a se ocupa de săraci. De aceea, contribuțiile și ajutoarele bisericii sunt încredințate în mâna diaconilor, pentru ca ei să se poată ocupa de distribuția lor, după nevoia fiecărui caz particular.

B. CERINȚELE SLUJBEI DE DIACON

Pentru ca diaconii să se achite cu bine de slujba care le este încredințată, eu spun că sunt necesare patru lucruri, anume credincioșie, compasiune, prudență și sârguință.

1. Credincioșie

Dacă ești diacon, este bine să știi că ți-au fost încredințate contribuțiile materiale și ajutoarele bisericii, anume un lucru cu adevărat special sau dedicat, și este ceva important. Membrii săraci ai poporului lui Hristos,

cei care Îi sunt dragi ca lumina ochilor, sunt puși în grija ta în ce privește ajutorarea și mângâierea lor în lucrurile exterioare, grijă deosebită prin natura ei. În aceste lucruri, ești un ispravnic al bisericii, ispravnic pentru Hristos, iar ceea ce i se cere unui ispravnic este să fie găsit credincios în lucrarea lui (1 Corinteni 4:2). De aceea, gândește-te la responsabilitatea asociată calității tale de diacon, și pune-ți în inimă să te achiți de ea cu credincioșie, știind că vei da socoteală înaintea lui Hristos (2 Corinteni 5:10), Cel care te-a chemat la această slujire, iar El nu face deosebire între oameni (Romani 2:11).

2. Compasiune

Lucrarea și responsabilitatea ta este să acoperi nevoile sfinților săraci, și nu vei putea face acest lucru cu o atitudine corectă decât dacă simți cu ei în nevoile lor, așa încât, fiind plin de compasiune pentru ei, te simți ca și cum ai fi în locul lor. Cel care dăruiește trebuie să o facă bucuros, și nu poate face această dărnicie cu o bucurie sfântă decât dacă inima i-a fost cuprinsă de compasiune. Amintește-ți că această slujire în biserică este un rod al milei și compasiunii lui Hristos pentru săracii bisericii. Datoria ta este să împarți ajutoarele așa încât să ilustrezi cel mai bine mila și blândețea Aceluia pe care Îl slujești în această lucrare.

3. Prudență

Mila manifestată de tine trebuie ghidată de prudență și discreție. Diaconul trebuie să fie caracterizat de o ungere specială manifestată printr-o atitudine blândă și de facere de bine, așa încât să își arate dragostea profundă față de frații lui, motiv pentru care este la fel de necesar ca el să fie plin de înțelepciune, pentru a putea deosebi cazurile și circumstanțele prin care trec cei pe care trebuie să îi ajute. Pentru a fi echilibrat în slujire, el trebuie să evite atât încurajarea leneviei, cât și neglijarea necazurilor reale. Ambele extreme trebuie evitate. Este cert că oamenii pot avea temperamente foarte diferite, așa că va fi nevoie ca diaconul să facă o cercetare atentă a nevoilor unora, a căror modestie le-ar putea ascunde bine, în timp ce transparența și chiar insistența altora ar putea impune o verificare mai atentă a realității nevoii.

4. Sârguință

Ca diacon, ești angajat într-o slujire pentru Hristos, iar lucrul Domnului nu trebuie făcut cu nepăsare. Inima ta trebuie să fie acolo unde este lucrarea ta, nefăcând-o neglijent, cu o atitudine de indiferență și neimplicare. Trebuie să iei exemplul lui Ezechia în lucrarea lui Dumnezeu, a cărui slujire a fost descrisă astfel: „A

lucrat cu toată inima, și a izbutit în tot ce a făcut pentru Casa lui Dumnezeu, pentru lege și pentru porunci, ca să caute pe Dumnezeul său” (2 Cronici 31:21). Reține că truda ta în Domnul nu va fi în zadar (1 Corinteni 15:58), căci nu există slujire mai acceptabilă înaintea lui Hristos decât cea în care ești implicat (cu excepția aceleia a propovăduirii Evangheliei, care duce la mântuirea suflete-lor oamenilor).

C. CERINȚE ADRESATE CONGREGAȚIEI CARE ÎI CHEAMĂ LA SLUJIRE

Responsabilitatea bisericii este să îi respecte pe diaconi, prețuind slujirea lor în biserică, considerând-o utilă și onorabilă: „Pentru că cei ce slujesc bine ca diaconi, dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus” (1 Timotei 3:13). Mai mult, datoria voastră este să îi încurajați în lucrarea lor printr-o contribuție necondiționată și generoasă pentru ajutorarea săracilor, așa încât din abundența celor care se bucură de toate bunătățile, diaconii să poată avea suficiente resurse pentru a-i ajuta pe cei care duc lipsă. Multe alte îndemnuri pot fi date spre lărgirea inimilor voastre într-o lucrare atât de bună, dar timpul nu îmi permite să intru în detalii.

3

DESEMNAREA ȘI SLUJBA PREZBITERILOR

Voi trece acum la următorul lucru care stă înaintea noastră, anume la discuția despre desemnarea și slujba prezbiterilor în fiecare cetate sau biserică, sarcină specifică ce i-a fost dată de Pavel lui Tit.

A. CONTINUAREA SLUJBEI PREZBITERILOR

Episcopii sau prezbiterii sunt slujitori obișnuiți ai bisericii, chemați și rânduiți divin, iar această slujire trebuie să continue în biserică până la sfârșitul istoriei lumii. Slujirea lor este superioară celei a diaconilor, întrucât ea este mai aproape de binele și zidirea bisericii, îngrijind în felul acesta de sufletele oamenilor, grijă care este superioară aceleia îndreptată către omul exterior și către nevoile vieții trecătoare. Am văzut în prima parte câte ceva despre grija pe care apostolii au manifestat-o față de această lucrare din biserică, ca și despre metoda folosită de ei în chemarea și ordinarea persoanelor la

această lucrare. Așa cum spunea Clement, ea a fost făcută *suneudokesases ekklesias pases*, prin consimțământul și aprobarea din partea întregii biserici¹⁰. Prin rânduiala lor, atunci când slujitorii desemnați anterior aveau să moară, alți bărbați calificați aveau să le ia locul, încredințându-li-se administrarea lucrurilor sfinte din casa lui Dumnezeu, biserica având mereu parte de învățatură și conducere legitimă. Continuitatea acestei slujbe și rațiunea din spatele ei ne sunt oferite din nou în cuvintele lui Pavel: „Și El i-a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:11-13). Aceste ultime cuvinte se aplică în mod evident întregului trup

¹⁰ Atunci când ne îndreptăm către relatările istorice, găsim dovezi suficiente pentru a demonstra că bisericile au continuat să apere și să exercite dreptul de alegere chiar și după ce a apărut instituția episcopală, ele practicând acel principiu deosebit care constituie temelia libertății religioase. Cea mai timpurie și mai autentică autoritate în acest subiect, dincolo de mărturia Scripturilor, este Clement din Roma, care a fost contemporan cu unii dintre apostoli. Acest venerabil părinte al bisericii vorbește în epistola lui către biserica din Corint, scrisă aproape de anul 96, sau, după episcopul Wake, între anii 60 și 70 ai lui Hristos, despre regulile stabilite prin apostoli pentru desemnarea altora care să îi succedă după decesul lor. Această desemnare trebuia făcută cu consimțământul și aprobarea întregii biserici – pentru că se întemeia pe cunoștința de către biserică a faptului că cei ce candidau la această slujire trebuiau să fie cunoscuți ca bărbați care se califică. Această mărturie indică foarte clar cooperarea activă a bisericii în desemnarea sau ordinarea slujitorilor lor. (Lyman Coleman, *A Church without a Prelate: The Apostolic and Primitive Church*, p. 12)

tainic al lui Hristos, și astfel întregii perioade a dispensației harului în această lume, până nu va mai exista o biserică pe pământ. Chiar dacă unele dintre darurile și slujirile menționate în versetul 11 au încetat acum, totuși este evident că altele trebuie să continue până la sfârșit, până când lucrarea Evangheliei își va atinge ținta.

Obiectivul discursului apostolului în acest pasaj permite foarte bine menționarea slujitorilor speciali și a celor obișnuiți, întrucât toți sunt dați de Hristos pentru unul și același scop, anume zidirea trupului Său tainic, ceea ce ne oferă un bun argument în favoarea unității creștinilor, indiferent de măsura în care bisericile locale pot să crească potrivit cu cea ce apostolul vorbește aici. Apostolii, proorocii și evangheliștii au fost folosiți la punerea temeliei bisericilor evanghelice, lucrarea aceasta fiind preluată apoi de păstori și învățători, care o continuă și o duc la sfârșit prin zidirea spirituală a bisericii, până la sfârșitul lumii. Nu există niciun motiv pentru a concluziona că toate aceste slujiri trebuie să existe întotdeauna în biserică doar pentru că ele sunt menționate aici alături, după cum nu există motiv să afirmăm că puterea de a face minuni n-ar trebui să înceteze niciodată, întrucât promisiunea unei astfel de puteri dată anumitor credincioși nu este asociată indisolubil promisiunii mântuirii prin credința în Hristos (promisiune care se aplică

în mod cert tuturor credincioșilor din toate veacurile), chiar dacă ea a fost asociată în perioada de început a bisericii (Marcu 16:16-18).

Acum, întrucât realitatea demonstrează că minunile au fost permise pentru confirmarea Evangheliei în prima parte a propovăduirii ei și că ele au încetat acum, la fel este de clar că slujirea și darurile apostolilor, profeților și evangheliștilor au fost îndreptate către primele plantări de biserici, și nu mai continuă, pentru că folosirea lor a fost pe deplin încheiată și revelarea gândului lui Dumnezeu din Noul Testament s-a încheiat și ea. De aceea, înțelepciunea lui Hristos a considerat că este cel mai bine să lase ca bisericile să fie ghidate de Cuvântul Său scris, prin călăuzirea slujitorilor lor obișnuiți.

B. EPISCOPI, SUPRAVEGHETORI, PREZBITERI, PĂSTORI ȘI ÎNVĂȚĂTORI

Slujitorii despre care vorbim acum, denumiți în pasajul nostru prezbiteri (*presbuteroi*), mai sunt denumiți și prin termenii de episcopi sau supraveghetori (*episkopoi*, iar folosirea acestor termeni cu referire la aceleași persoane și același slujiri poate fi observată în Faptele Apostolilor 20), iar în Efeseni 4:11 sunt denumiți păstori și învățători. Este evident că Duhul Sfânt a dorit ca prin oricare dintre acești termeni diferiți să nu existe

nicio deosebire sau întâietate a slujirii între cei care fac aceste slujiri, ci toți termenii vorbesc despre aceeași slujire, dar din puncte de vedere diferite. Acești slujitori sunt denumiți uneori prezbiteri sau bătrâni, din cauza seriozității și a poziției ocupate de ei în slujba casei lui Dumnezeu, probabil referindu-se și la autoritatea părintească și la întâietatea lor de capi de familie și bătrâni ai poporului între israeliții din vechime. Alteori, ei sunt numiți episcopi sau supraveghetori, din cauza lucrării lor de supraveghere a turmei, fiind considerați ca niște credincioși care veghează și păzesc sufletele oamenilor care le sunt încredințați, întrucât vor da socoteală pentru aceasta înaintea Marelui Păstor, și vor să fie găsiți bucuroși, nu întristați. Întrucât slujba lor este să hrănească biserica prin cuvintele vieții veșnice, să prezinte din Scriptură gândul lui Dumnezeu înaintea oamenilor, ca ei să învâțați cum să se poarte în Împărăția Lui, acești slujitori sunt denumiți și păstori și învățători.

Odată ce am oferit această privire generală asupra slujirii de prezbiter, și odată ce-am stabilit continuitatea necesară a ei în biserică, se pot spune foarte multe lucruri despre această slujire, însă mă voi limita la o analiză scurtă a cerințelor necesare pentru persoana care face această slujire și a responsabilităților unui prezbiter.

C. CERINȚELE NECESARE PENTRU PERSOANA CARE FACE ACEASTĂ SLUJIRE

În primul rând, în ce privește cerințele necesare pentru persoana care face slujirea de prezbiter sau episcop, ele ne sunt descrise pe deplin și în mod specific în Tit 1:6-9 și în 1 Timotei 3:2-7. Primul lucru cerut în ambele pasaje este ca un astfel de bărbat să fie *fără vină*, desigur nu lipsit de păcat în mod absolut, căci nu există niciun astfel de om în lume, ci nevinovat de vreun păcat notabil sau de vreo ofensă scandaloasă în viața sa – un om al cărui comportament general este o împodobire a acelei doctrine pe care el o are și pe care trebuie să o transmită altora prin propovăduire.

Apoi se cere ca el să fie *bărbatul unei singure femei*, ceea ce nu înseamnă că trebuie să fie în mod obligatoriu un bărbat căsătorit, dar *dacă* este căsătorit, este necesar să aibă o singură soție, adică nu mai multe simultan. Chiar dacă el s-a pocăit de poligamie, trebuie observat că această inconsecvență anterioară ar putea să îl afecteze – întrucât poligamia nu era văzută bine nici măcar printre păgâni. Mai apoi, trebuia ca un prezbiter să aibă o *bună mărturie printre cei din afara bisericii*, atunci așa încât să nu cadă în ocară și în cursa diavolului (1 Timotei 3:7). În această circumstanță se găseau și cei care divorțaseră de

soțiile lor și se căsătoriseră cu altele, lucru pe care deopotrivă Evreii și Neamurile obișnuiau să îl facă, dar care a fost interzis total de Hristos, cu excepția cazurilor de curvie (Matei 19:9; 1 Corinteni 7:10-16).

Tot așa, dacă are *copii*, trebuie analizat comportamentul lor și răspunsul față de disciplina în familie. Ei trebuie să fie *credincioși*, să nu trăiască în idolatrie și păgânism, ci să ducă o viață stăpânită, serioasă, supunându-se tatălui lor cu toată seriozitatea – căci dacă nu este clar că el își conduce bine casa, cum poate să fie considerat potrivit pentru a îngriji de casa lui Dumnezeu?

De asemenea, un astfel de bărbat trebuie să fie caracterizat de *stăpânire de sine*, să fie grijuliu și sârguincios în lucrarea lui și în slujba în care a fost până în acel moment, altfel nu va putea fi considerat potrivit pentru lucrarea pastorală, care necesită o veghere continuă.

El trebuie să fie *serios*, să ducă o viață *temperată*, să fie împodobit de modestie și moderație, să aibă o bună purtare, plin de seriozitate și omenos în tot comportamentul lui. El nu trebuie să fie *încăpățânat*, mândru și arogant, nici *violent*, nici să se *mânie repede*, ci un bărbat care își stăpânește patimile și a cărui *blândețe* îl face mai degrabă aplecat către a-i învăța și îndemna pe oameni cu *toată răbdarea și învățătura* (2 Timotei 4:2).

El nu trebuie să fie *dedat la mult vin*, ci să fie un exemplu în omorârea plăcerilor trupești. Trebuie să urască cu toată tăria orice modalități nedrepte de a acumula sau a păstra averi pentru sine, să nu fie *lacom de bani*, nici să dea motive pentru a fi suspectat că își face lucrarea dintr-o lăcomie după salariul său, ci să aibă o gândire sănătoasă și o dragoste sinceră pentru Hristos și pentru sufletele oamenilor, iar acestea să fie motivațiile slujirii lui.

Prezbiterul trebuie să fie *primitor de oaspeți*, așa încât să poată manifesta față de toți oamenii acte de bunăătate și dragoste, mai ales față de sfinți. Nu trebuie să fie *certăreț*, litigios sau un om pus pe harță, ci să aibă abilitatea și mintea pregătită pentru a-i învăța și instrui pe alții. De aceea, trebuie să fie *stăpân pe cunoștința tainelor* lui Dumnezeu, ținându-se strâns de Cuvântul adevărului așa cum a fost învățat, așa încât să fie capabil ca, prin învățătură sănătoasă, să îi îndemne și să îi convingă pe cei care au o altă învățătură. Într-un cuvânt, trebuie să fie un om sfânt și drept, unul care îi iubește pe toți cei care sunt sfinți și drepecți. Da, el trebuie să fie unul ale cărui virtuți au fost dovedite în timp și l-au făcut să fie un bărbat statornic și vrednic de urmat. Nu trebuie să fie un *convertit de curând*, ca să nu se umple de mândrie și să cadă în condamnarea diavolului.

Aceasta este regula după care toate bisericile trebuie să își cerceteze cu atenție și cu sârguință candidații atunci când își aleg prezbiterii. Atunci când procedează astfel, Hristos aprobă alegerea lor, iar Duhul Sfânt îi face să fie priveghetori, întrucât darurile, harul și autoritatea unui slujitor al Evangheliei vin de la El, și niciun om sau grup de oameni de sub cer nu poate, de drept, să îl facă slujitorul lor legitim, dacă Hristos nu l-a calificat pentru o astfel de slujire. Validitatea tuturor actelor bisericii depinde și este determinată de ascultarea lor de regula voii sfinte și a poruncii lui Hristos.

Întrucât aceste daruri, haruri și virtuți trebuie să fie vizibile într-o bună măsură în cel care este desemnat și ordinar ca prezbiter, înainte să i se încredințeze această lucrare, tot așa, după ordinarea lui, el trebuie să se străduiască continuu să aducă și mai multe dovezi ale satisfacerii acestor criterii, prin a crește zilnic în exercitarea lor.

D. RESPONSABILITĂȚILE UNUI PREZBITER

În al doilea rând, ne vom îndrepta atenția către responsabilitățile unui prezbiter față de biserică încredințată lui. Analiza completă a acestor responsabilități ar putea să dea naștere unui tratat întreg pe această temă, dar nu voi insista prea mult asupra aspectelor

particulare, ci le voi menționa pe rând pe cele mai importante. Tot ceea ce pot face este să vorbesc pe scurt despre unele lucruri care au o natură generală și cuprinzătoare, accentuând acele responsabilități pe care le văd mai importante având în vedere vremurile în care trăim.

Voi vorbi mai întâi despre datoria unui prezbiter în poziția lui publică, apoi despre responsabilitățile lui personale, însă voi spune că în ambele situații, el este responsabil înaintea lui Hristos și înaintea sufletelor membrilor acelei biserici în care slujește.

1. Responsabilități publice

Vom începe cu acele responsabilități care sunt de o natură mai publică.

a. Păstorul este ca o persoană de mijloc între Dumnezeu și oameni.

Într-un sens, păstorul stă și acționează în anumite lucruri ca o persoană de mijloc între Dumnezeu și oameni. Nu mă înțelegeți greșit, el nu este un mijlocitor între Dumnezeu și biserică, și nici nu se interpune în interesul lui între Dumnezeu și oameni, căci de o astfel de calitate și slujire pentru biserică nu este capabil niciun om de pe pământ și niciun sfânt sau înger din ceruri, fiindcă această cinste este doar a lui Hristos. Așa

cum există un singur Dumnezeu, tot așa, în această privință, nu există decât „un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, Omul Hristos Isus” (1 Timotei 2:5). Totuși există două aspecte în care un slujitor al bisericii stă între Dumnezeu și oameni:

1) Rugăciunea comună

El trebuie să fie vocea oamenilor înaintea lui Dumnezeu și să meargă înaintea lor în folosirea acelor daruri și haruri cu care l-a înzestrat Hristos, formulând și revărsând rugăciunile publice ale bisericii înaintea Celui Preaînalt. Unii consideră că Faptele Apostolilor 6:4 se referă la acest aspect în legătură cu apostolii: „Iar noi vom stăruî necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului”. Ei păreau să fie de același gând în ce privește achitarea de ambele slujiri în biserică (anume de rugăciune și slujba Cuvântului); nu există îndoială că ceea ce se precizează aici trebuie să fie responsabilitatea slujitorilor ordinați în slujba lor, la fel cum au procedat apostolii. Mai apoi, Scriptura nu oferă o altă referință la felul cum această slujire ar putea fi făcută în rânduială și pentru a fi folosite în biserică, alta decât ceea ce Hristos a făcut prin a înzestra persoane cu acele daruri și cu ungera Duhului Său Sfânt, așa încât să îi facă capabili să meargă înaintea fraților lor în rugăciune. Ar fi o situație foarte tristă ca sufletele oamenilor să fie puse

în grija unora care nu cunosc sau sunt insensibili la problemele spirituale ale bisericii într-o astfel de măsură încât să fie pregătiți să împlinească satisfăcător această parte a lucrării lor: să fie vocea oamenilor înaintea lui Dumnezeu, prin aducerea rugăciunilor lor serioase înaintea Lui, în închinarea comună¹¹.

2) *Predicarea*

De asemenea, prezbiterul trebuie să fie glasul lui Dumnezeu față de oameni, pentru a le transmite mesajul de la Dumnezeu și să le vorbească în Numele Lui. Aceasta este esențialmente lucrarea și ocupația unui păstor: „propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura” (2 Timotei 4:2).

Prezbiterii sunt slujitori în Noul Testament și ambasadori ai lui Dumnezeu înaintea oamenilor, cei chemați să dezvălui tainele lui Dumnezeu înaintea bisericii Lui. Ei sunt chemați să își dea toate silințele în această slujire, pentru a se dovedi lucrători încercați care nu trebuie să se rușineze, împărțind drept Cuvântul adevărului (2 Timotei 2:15). Vai de acela care își asumă acest

¹¹ Autorul face referire la practica din bisericile din perioada lui (azi rar răspândită) ca în timpul slujbei să existe un moment special când păstorul prelua cele mai importante și mai presante nevoi ale congregației într-o rugăciune „pastorală” pe care el o rostea înaintea Domnului.

rol și nu predică Evanghelia, laptele curat și hrana spirituală cu care trebuie hrănite continuu sufletele celor din turma ce i-a fost încredințată. În legătură cu această responsabilitate se insistă în toate circumstanțele din Scriptură, încât nici nu mai este nevoie de alte argumente pentru a întări ceea ce este evident oricui are ochi să vadă, la o simplă lectură a Bibliei. Cel ce nu se străduiește suficient în această slujbă nu merită numele de slujitor, păstor, episcop sau prezbiter.

Presupun că nu aveți așteptarea să prezint aici regulile necesare pentru predicare sau să intru într-o discuție detaliată a metodelor de studiu teologic necesare pentru o predicare sănătoasă. Acum vreau doar să recomand trei lucruri în beneficiul acelor care au această chemare atât de solemnă și de strictă de a propovădui Evanghelia.

a) *Grija ta să fie aceea de a hrăni sufletele și conștiințele oamenilor*, cunoscând că truda ta are ca țintă mântuirea sufletelor celor ce te aud, o grijă pentru sufletele ce ți-au fost încredințate și pentru care va trebui să dai socoteală înaintea lui Dumnezeu. Nu ține de tine să le gădili urechile sau dorințele necurate ale oamenilor, ci să vorbești inimilor și conștiințelor lor, și „prin arătarea adevărului, să te faci vrednic să fii primit de

orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu” (2 Corințeni 4:2). Fă orice efort și orice sârguință pentru a explica bine principiile credinței, îndemnându-i pe oameni cu toată seriozitatea la practicarea acestora, pentru ca evlavia sinceră și puterea ei să înainteze în slujirea ta. Insistă înaintea oamenilor cu responsabilitățile lor specifice înaintea lui Dumnezeu, indiferent de starea și circumstanțele în care ei se găsesc: avertizează-i de șiretlicurile Satanei, mustră greșelile și neorânduielele lor atunci când se abat de la Dumnezeu, mângâie-i pe cei ce suferă și sunt zdrobiți în inimă, și fă toate aceste lucruri cu tot zelul, cu toată sârguința, cu tot curajul și cu tot efortul și truda de care poți da dovadă.

b) Pentru a te achita de slujba ta, asigură-te că propovăduiești „cuvintele lui Dumnezeu” (1 Petru 4:11), transmițând oamenilor acea doctrină care este extrasă din izvorul pur al Cuvântului lui Dumnezeu. Nimic altceva nu va lucra asupra sufletului și nu îi va porunci conștiinței omului decât dovada autorității divine, indiferent dacă acțiunea Cuvântului va ținti mângâierea, îndemnul sau mustrarea. Ea este pecetea cerului pusă asupra lucrurilor propovăduite de tine, și ea este cea care dă putere predicării tale. De aceea, fie ca principala ta preocupare în predicare să fie de a dezvălui Scriptura înaintea oamenilor și de a o aplica în viețile lor, astfel încât aceia care te aud să

aibă această convingere în urma predicilor tale: omul acesta are „gândul lui Hristos” (1 Corinteni 2:16). Nu este suficient ca lucrurile pe care le spui să fie adevărate, ci trebuie să le prezinți ca adevărate prin dovezi puternice și convingătoare. Pune-ți în minte să nu predici, atât cât ține de tine, decât sensul pe care Duhul Sfânt îl dă Scripturilor, indiferent de subiectul pe care predici; nu slăbi puterea adevărilor excelente prin a pune laolaltă versete care vorbesc despre o cu totul altă temă. Cuvântul lui Dumnezeu este sacru și trebuie mânuit cu toată reverența și tot respectul duhovnicesc. Lucrurile divine nu permit niciun fel de banalizare.

*c) Amintește-ți că datorită ta nu este să te predici pe tine, ci pe Isus Hristos, Domnul (2 Corinteni 4:5). Gloria Lui trebuie să fie ținta în toate străduințele tale, iar harul Lui subiectul principal al tuturor mesajelor tale. Sufletele oamenilor nu vor fi vreodată mântuite prin cuvântări lungi și filozofice, ci prin predicarea lui Hristos Cel răstignit. Evanghelia Lui este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1:16), iar Numele Lui sfânt este untdelemnul care parfumează toate lucrurile religioase autentice. De aceea, voi mai spune că în fiecare predică nu trebuie să existe doar *Aliquid Christi*¹², ci Hristos trebuie să fie începutul,*

¹² *Aliquid Christi* = ceva din Hristos (cf. lat.).

mijlocul și sfârșitul tuturor cuvântărilor tale, fiindcă în El sunt ascunse „toate comorile înțelepciunii și cunoștinței” (Coloseni 2:3). El este izvorul și fântâna oricărei sfințenii și a oricărei mângâieri adevărate.

b. Administrarea rânduielilor.

O altă responsabilitate publică a unui prezbiter include administrarea rânduielilor din biserică, adică a botezului și Cinei Domnului. Această sarcină presupune împărțirea tainelor lui Dumnezeu care îi sunt încredințate, spre hrănirea tainică a oilor lui Hristos din trupul Lui, lucru poruncit de El.

c. Coordonarea disciplinei bisericii.

Responsabilitatea prezbiterilor include și grija lor pentru practicarea adecvată a disciplinei în biserică, spre rânduirea corectă a tuturor lucrurilor care țin de conducerea ei. El este un supraveghetor al casei lui Dumnezeu, unde trebuie să cârmuiască slujind, dar nu într-o modalitate despotică sau stăpânitoare (1 Petru 5:3), ci prin a urma modelul lui Hristos – așa cum este potrivit unui slujitor, ca unul care slujește voluntar moștenirii Domnului, un popor ce trebuie cârmuit nu prin forță și asprime, ci prin consimțământul lor voluntar. Toți frații sunt părtași în treburile bisericii, în primirea și excluderea membrilor, însă acestea cer o implicare specială a

prezbiterului, așa încât neglijența lui în această privință îi aduce o vinovăție deosebită. În aceste lucruri, ca și în celelalte responsabilități ale sale, de la un prezbiter se cere prudență, atenție, blândețe, sânguință și nepărtinire deosebită. Este un lucru deosebit de important ca porțile casei Domnului să fie bine păzite și curate, atât la intrare cât și la ieșire. Dacă membrii noi nu sunt primiți cu atenția cuvenită, biserica poate crește numeric, dar bucuria ei nu va fi proporțională creșterii numerice. Tot așa, dacă vreun membru este excomunicat în grabă, fără motive întemeiate, tulburarea și necazul nu vor fi mărunte.

Prezbiterul trebuie să fie și în aceste lucruri un om încercat și înțelept, astfel ca, în toată slujirea lui, să demonstreze că este o vie ilustrație a dragostei, grijii, înțelepciunii, compasiunii, credincioșiei și răbdării Domnului Isus Hristos, pe care Îl slujește.

2. Responsabilități personale

Nu voi mai spune nimic aici despre responsabilitățile publice ale prezbiterului, ci mă voi opri pe scurt la responsabilitățile sale de o mare importanță pentru sufletele oamenilor, de care trebuie să se achite cu mare sânguință într-o manieră mai personală. El este chemat

la o veghere constantă peste poporul care i s-a încredințat, cercetând cu sârguință starea fiecărui membru din turma lui, pentru a-i călăuzi pe cei care sunt în pericolul de a greși din lipsa învățaturii, pentru a-i avertiza și muștra pe cei nestăpâniți, pentru a-i încuraja, mângâia și întări pe cei cu sufletul slăbit și împovărat, și pentru a-i ajuta pe cei chinuiți de greutate, necazuri și ispite. Acestea sunt lucrurile la care apostolul Pavel i-a îndemnat cu o sârguință neobosită pe prezbiterii bisericii din Efes, și aceasta prin propriul exemplu: „Știți”, spune el, „că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case” (v. Faptele Apostolilor 20:20). Același lucru îl face scriind către cei din Tesalonic: „Voi sunteți martori, și Dumnezeu de asemenea, că am avut o purtare sfântă, dreaptă și fără prihană față de voi, care credeți. Știți iarăși că am fost pentru fiecare din voi, ca un tată cu copiii lui: vă sfătuiam, vă mângâiam și vă adeveream să vă purtați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția și slava Sa” (1 Tesaloniceni 2:10-12). Și iarăși: „Pe El [Hristos] Îl propovăduim noi, și-l sfătuim pe orice om, și-l învățăm pe orice om în toată înțelepciunea [adică printr-o aplicare potrivită a lucrurilor în circumstanțele lor variate]; ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce

lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Coloseni 1:28-29).

Toate aceste străduințe ale prezbiterului trebuie însoțite de un exemplu sfânt. Dacă el nu trăiește învățătura pe care le-o dă altora, nefiind ca o flacără arzând și luminând în viață și purtare după cum este în doctrină, viața lui rea îi va răni oamenii cu mult mai mult decât ar putea să le facă bine cuvintele sale.

Exemplul vieții sfinte are cea mai puternică influență asupra oamenilor. *Verba docent, exempla trahunt*¹³. Iată de ce vedem repetat adesea îndemnul ca prezbiterii să fie exemple pentru turmele lor în toate lucrurile (1 Petru 5:3).

¹³ *Verba docent, exempla trahunt* = cuvintele învață, pe când exemplul conduce (cf. lat.).

4

AUTORITATEA ȘI BENEFICIARII LUCRĂRII PREZBITERILOR

Ceea ce doresc să prezint acum voi însuma în două idei principale: autoritatea Aceluia în Numele căruia acționează prezbiterul, și cui trebuie să slujească el.

A. UN SLUJITOR AL LUI HRISTOS PENTRU OAMENI

Un prezbiter este un slujitor al lui Hristos, nu o ființă desemnată de oameni. Ai fost chemat să fii un supraveghetor al turmei lui Hristos de către Duhul Sfânt, motiv pentru care ia aminte la tine și la turma lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20:28). Un argument sau motiv asemănător se găsește în Coloseni 4:17: „Și spuneți-i lui Arhip: Ia seama să împlinești bine slujba pe care ai primit-o în Domnul”. A primi o lucrare în Domnul înseamnă să fii folosit într-o slujire pentru Hristos

și prin porunca sau autoritatea Lui. De aici pot fi extrase următoarele gânduri, ca și altele asemenea lor:

A. Există o demnitate și valoare reală a slujirii pe care trebuie să o faci. „Dacă râvnește cineva să fie episcop [spune apostolul], dorește un lucru [o lucrare] bun” (1 Timotei 3:1). Este o slujire în care prezbiterul trebuie să se străduiască, dar străduința lui ține de „o lucrare bună”, anume de un lucru onorabil și util, așa cum indică termenul *kalos*, și se știe că activitățile onorabile nu sunt lipsite de greutatea lor. Oamenii pot să disprețuiască această slujire, dar nu-i lăsa să te descurajeze. Hristos te-a onorat, așa că trebuie să slujești cu simțământul datoriei și recunoștinței față de El așa încât acesta să te ridice deasupra tuturor descurajărilor, pentru a te achita în mod credincios de ce ți s-a încredințat, și aceasta cu un curaj sfânt și cu hotărâre.

B. Dacă ți-ai primit slujirea de la Hristos, trebuie să fii responsabil înaintea Lui pentru felul în care o faci. Va veni o zi când ispravnicii vor da socoteală înaintea Domnului lor, și deosebit de binecuvântat va fi acela căruia Hristos îi va spune în Ziua Judecății: „Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria Stăpânului tău” (Matei 25:21). Nu există nimic care să ne încurajeze să ne implicăm cu toată sârguința și credincioșia în chemarea

noastră cum o face gândul ațintit și profund la acea judecată solemnă prin care trebuie să trecem, atunci când Marele Păstor va veni în Împărăția Lui.

C. Cei pe care Hristos îi folosește în lucrarea Lui pot să se aștepte la prezența și ajutorul Lui plin de har în toate greutățile cu care se confruntă, pentru că ei au această promisiune din partea Lui: „iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). Cu alte cuvinte, chiar dacă poți fi persecutat, nu vei fi niciodată abandonat de Mine, și chiar dacă povara va apăsa câteodată greu asupra ta, puterea Mea va fi făcută desăvârșită în slăbiciunea ta, iar harul Meu îți va fi suficient (2 Corinteni 12:9). Slujitorul trebuie să depindă de harul și ajutorul lui Hristos, și astfel să aștepte succesul străduințelor lui. Având o astfel de nădejde, el nu va ceda în fața vreunei greutăți sau împotriviri cu care se va confrunța, căci toată puterea, în cer și pe pământ, se află în mâna Aceluia pe care el Îl slujește.

D. Întrucât prezbiterul este implicat în slujirea lui Hristos, răsplata credincioșiei în această lucrare este sigură. Hristos nu va eșua să Se descopere ca Domn și Stăpân bun pentru cei care Îl slujesc. Nimeni dintre cei care au făcut lucrarea Lui nu a pierdut vreodată. Aceasta este încurajarea pe care Petru le-o dă prezbiterilor bisericii, îndemnându-i să își îndrepte inimile spre ea: „când

Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate vesteji, a slavei” (1 Petru 5:4). Iar ea va fi o compensație suficientă pentru toate întristările și pentru toată truda de aici. Dacă truda ta va fi mai bogată decât a altora, Dumnezeu te va îmbrăca cu raze mai strălucitoare de glorie. Convingerile tale vor fi atunci cununa și bucuria ta, pentru că vei vedea că i-ai întors pe mulți către neprihănire, iar ei vor străluci ca stelele în veci (Daniel 12:3).

B. GRIJA PENTRU SUFLETELE ÎNCREDINȚATE

Gândește-te la faptul că ceea ce ți s-a încredințat este grija sufletelor oamenilor, nu chestiuni trecătoare ale acestei vieți. În isprăvnicia ta sunt puse lucruri ce țin de viața veșnică.

Un singur suflet este mai de preț decât întreaga lume, pentru că el este nemuritor și creat pentru o moștenire veșnică. Influența pe care lucrarea Cuvântului o are în ce privește starea viitoare a oamenilor l-a determinat pe Pavel să spună: „cine este de ajuns pentru aceste lucruri?” (2 Corinteni 2:16).

Ceea ce ai în grijă sunt sufletele oamenilor pentru care Dumnezeu a considerat că merită să-L dea pe Fiul Său ca să le răscumpere, iar Hristos nu a stat pe gânduri

atunci când Și-a vărsat sângele prețios pentru ele¹⁴. Biserica este un grup de oameni pe care Dumnezeu i-a răscumpărat pentru Sine prin sângele Său, iar acum i-a încredințat în grija ta, și te-a desemnat ca să veghezi și să te îngrijești de ei. De aceea, ia aminte la tine și la turma ta, căci dacă vreunul dintre aceste suflete pierе într-o modalitate rea, din neglijență față de el, atunci acel om va muri în păcatele lui, dar Dumnezeu va cere sângele lui din mâna ta (Ezechiel 3:18-20; 33:6-8).

¹⁴ Scriptura ne spune că prețul pe care Dumnezeu l-a pus pe poporul Său spre mântuirea lor s-a bazat pe planul Său veșnic de a-i mântui, fiind determinat de dragostea Lui, nu de vreun merit înăscut pe care să-l fi văzut în aceștia (Romani 5:6-8, Efeseni 2:8-10).

5

RESPONSABILITĂȚILE MEMBRILOR BISERICII FAȚĂ DE PĂSTORII LOR

Am ajuns acum la ultima parte a studiului nostru, anume la responsabilitățile credincioșilor față de păstorii lor.

Păstorii competenți și credincioși sunt o mare binecuvântare și un rod special al dragostei lui Hristos pentru biserica Lui.

El se așteaptă și cere folosirea atentă de către biserică a unui astfel de talant, deopotrivă cu împlinirea bucuroasă a responsabilității ei față de slujitorii Săi, la fel cum El le cere slujitorilor să se achite de responsabilitățile lor cu toată credincioșia și sânguința. Mă simt nevoit să punctez unele lucruri aici, așa că vreau să recomand patru chestiuni esențiale care constituie responsabilități ale bisericilor față de păstorii lor.

A. RESPONSABILITĂȚILE CONGREGAȚIEI

1. Le datorezi păstorilor tăi o dragoste mare pentru lucrarea pe care ei o fac.

Datorită lucrării pe care ei o fac, le datorezi păstorilor tăi o dragoste mare, un respect deosebit și o cinste mare, iar Dumnezeu îți cere să te achiți de acestea în mod adecvat. Aici este o responsabilitate pe care apostolul nostru o accentuează în mod deosebit, cum ar fi în pasajul următor: „Vă rugăm, fraților, să îi priviți bine [adică să îi recunoască drept păstori, cu respectul convenit] pe cei ce se ostensc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul, și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor. Trăiți în pace între voi” (1 Tesaloniceni 5:12-13). Și iar, „Prezbiterii care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostensc cu propovăduirea și cu învățătura” (1 Timotei 5:17). Dacă ai un prieten adevărat în această lume, atunci acel prieten este cel care veghează asupra sufletului tău, care îți spune adevărul și care se trudește zi și noapte ca să te prezinte desăvârșit înaintea lui Dumnezeu. Nu lăsa ca lucrarea lui credincioasă în îndemnarea ta să îți scadă dragostea pentru el, ci dacă iubești mântuirea ta, mai degrabă caută să îl cinstești. Niciun om înțelept nu își urăște medicul pentru că i-a dat un medicament amar atunci când viața i-a fost salvată

prin acesta. Tot așa, niciun om sănătos la minte nu îl va urî pe chirurgul care i-a făcut o operație dureroasă, atunci când i-a vindecat un organ al trupului de care depindea viața. Acela care îți aduce vestea bună a mântuirii, care îți propovăduiește pacea, merită să fie văzut de tine ca omul cu picioarele frumoase, merită să fie primit cu dragostea și respectul care îi sunt cuvenite, tocmai datorită mesajului bun pe care ți l-a adus. Hristos nu va tolera disprețul la adresa mesagerilor Lui. De aceea, ia aminte să nu Îl provoci printr-o privire disprețuitoare la adresa slujitorilor Lui, nici să nu îți furi sufletul de beneficiul ce vine de pe urma slujirii lor, prin a tolera judecățile sănătoase împotriva lor.

2. Le datorezi supunere pentru a se achita bine de slujba lor.

Ca membru al bisericii, le datorezi prezbiterilor supunere și ascultare pentru a se achita cu bine de slujba lor și de acea cărmuire pe care Hristos le-a încredințat-o spre zidirea ta: „Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși” (Evrei 13:17). Ceea ce apostolul cere nu este o ascultare oarbă, căci slujitorii bisericii nu au o autoritate legiuitoare în ei înșiși, ci o supunere sănătoasă față de ei, atunci când acționează în slujba lor potrivit cu legea și porunca lui Isus Hristos, o ascultare de îndată

față de Cuvântul lui Dumnezeu propovăduit de ei, o supunere smerită față de muștrările lor legitime și față de corecția lor pastorală, atunci când este necesară ca urmare a vreunor fapte nepotrivite ale tale. Aceasta privește deopotrivă slujba lor publică și cea personală. Dumnezeu nu cere ca oamenii să își scoată ochii sau să se facă robi înaintea sau pentru slujitorii bisericii, fără a-și folosi propria rațiune și judecată – cum se cere în cazul bisericii romano-catolice, unde orbii îi conduc pe orbi până când amândoi cad în groapă (Luca 6:39). Ni se cere să ascultăm de Legea lui Hristos și să ne conformăm ei prin dovedirea și demonstrarea adevărului din Sfânta Scriptură, ascultarea noastră fiind pe bună dreptate un lucru ce trebuie făcut. Cel care se consideră prea bun sau prea înțelept pentru a primi învățătură ori pentru a se supune muștrării din partea păstorului lui nu își merită locul în vreo congregație creștină. „Frații mei, să nu fiți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată mai aspră” (Iacov 3:1).

Întrucât este datoria ta să primești învățătura lui Hristos prin prezbiteri, cu blândețe și teamă sfântă, și să te supui cu smerenie disciplinei pe care ei o fac după autoritatea ce le-a fost dată de Hristos, tot așa trebuie să iei exemplul lor sfânt ca model pentru tine: „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul

lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață, și urmați-le credința!” (Evrei 13:7). Imită-i pe prezbiterii tăi așa cum și ei Îl imită pe Hristos (1 Corinteni 11:1), căci, dacă este datoria lor să fie exemple pentru frații lor „în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Timotei 4:12), la fel trebuie să fie datoria fraților lor să le calce pe urme și să imite exemplul lor în toate lucrurile bune. Dacă împlinirea bună a slujbei lor nu este susținută de biserică spre zidirea ei și spre creșterea ei reală în har și sfințenie, țelul acestei slujiri, în ceea ce îi privește pe prezbiteri, este cu totul ratat.

3. Trebuie să te rogi constant lui Dumnezeu pentru ei.

Trebuie să te preocupi cu sârguință să stai în rugăciune frecventă înaintea lui Dumnezeu pentru prezbiterii tăi (Romani 12:12). Știi bine că apostolul Pavel a cerut adesea ca biserica să se roage pentru el, iar dacă el a considerat că are nevoie de ajutorul lor în această privință, cu atât mai mult au prezbiterii noștri nevoie de ajutorul nostru. Slujitorii trec și ei prin multe ispite, se confruntă cu greutăți și descurajări mari, iar lucrarea lor este de o așa natură încât nu își pot împlini niciodată chemarea așa cum ar trebui dacă nu au ajutorul special al Duhului Sfânt. Succesul tuturor străduințelor lor de-

pinde de binecuvântarea divină și de prezența lui Dumnezeu alături de ei, iar în aceste lucruri la mijloc sunt deopotrivă gloria lui Hristos și mângâierea și zidirea sufletelor noastre – motive suficiente pentru a fi conștiințioși în această responsabilitate.

4. Trebuie să contribui la acoperirea nevoilor lor materiale.

De asemenea, în acord cu posibilitățile tale, ai datoria de a contribui la acoperirea generoasă și onorabilă a nevoilor materiale ale prezbiterilor bisericii tale. „Cine primește învățătura în Cuvânt, să-i facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață. Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit” (Galateni 6:6-7). Aceste cuvinte ne cheamă nu doar la susținerea materială a slujitorilor, ci la a contribui generos în aceasta, așa încât să îi facem părtași cu noi „în toate bunurile” noastre. Dacă Dumnezeu binecuvântează congregația cu bunuri pământești din abundență, atunci datoria bisericii este să împartă starea ei înfloritoare cu prezbiterii bisericii. Gândește-te la locul și slujirea pe care ei o fac, și vei vedea că ar fi extrem de necinstit din partea ta să crezi că ai făcut suficient dacă sunt acoperite doar nevoile lor presante, în timp ce tu te scalzi în exces de lucruri ale acestei lumi. Dacă adunarea este săracă, atunci slujitorul lor trebuie să se mulțumească să fie și el sărac, ba

chiar să se bucure să fie un slujitor al lui Hristos chiar dacă suferă de foame sau din lipsa hainelor, atunci când providența lui Dumnezeu îl cheamă la aceasta. Dar dacă îți stă în putere să îi acoperi nevoile mai bine, Dumnezeu așteaptă de la tine să faci asta; și „nu vă înșelați, Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit”, nici nu va tolera ca poruncile Lui să fie evitate sau batjocorite fără a aduce o mustrare dreaptă asupra celui care le încalcă, căci „ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6:7).

a. Amintește-ți de responsabilitățile păstorilor tăi.

Pentru a înțelege mai bine responsabilitățile tale, aș dori ca, înainte de a insista asupra lor, să îți amintesc de responsabilitățile păstorilor tăi.

1) Un slujitor trebuie să se ocupe în întregime și doar de chemarea sa la lucrare, și să nu se încurce cu lucrurile acestei vieți, pentru a fi plăcut Aceluia care l-a chemat la acest război spiritual. De aceea, nimic altceva nu îl poate împiedica să-și împlinească această chemare cum o fac nevoile reale din viața lui (2 Timotei 2:1-7). Timpul și energia lui, și așa puține, trebuie folosite în lucrarea la care a fost chemat; el trebuie să se consacre lucrării Cuvântului și rugăciunii, insistând în citire, studiu etc., ca unul care este dedicat complet slujbei Evangheliei. Ca urmare a acestei chemări la lucrare, el este

cumva împiedicat să apeleze la acele căi și mijloace prin care să își procure cele necesare traiului, asemenea membrilor ce se pot angaja în slujbe seculare. Minteia lui nu trebuie să se abată de la studiul Cuvântului lui Dumnezeu și de la îngrijirea sufletelor care îi sunt încredințate prin grijile legate de lucrurile necesare din această lume. Dacă el nu s-ar dedica intens meseriei seculare, deși i-ar fi de folos, în mod cert aceasta nu este o cale potrivită prin care el să trebuiască să se confrunte cu grijile spinoase de a-și asigura traiul, în cazul în care cei cărora le slujește în biserică se află în posesia mijloacelor materiale prin care pot preveni o astfel de situație.

2) Slujitorul bisericii are aceeași responsabilitate de a asigura cele necesare pentru el și familia lui ca toți ceilalți oameni, pentru a se îngriji ca soția și copiii lui să nu fie aruncați în sărăcie și ispite, care îl împing apoi să umble în exces după lucrurile lumii. Eu cred că, dintre toate categoriile de oameni din lume, o înclinație exagerată către lucrurile din această lume este cel mai rău ilustrată atunci când se vede în viața unui slujitor, dar noi greșim foarte mult dacă credem că, pentru a se achita de slujba de prezbiter, el ar trebui să renunțe la dragostea și grija cuvenită pentru soția lui și pentru copiii săi, sau dacă credem că roadele sărăciei forțate ar fi mai condamnabile în ei decât în alții.

3) Un prezbiter are responsabilitatea specială de a fi primitor de oaspeți, fiind un model de bunătate și generozitate plină de compasiune față de sufletele sărmane. Dacă este de datoria lui să fie primitor de oaspeți și darnic într-o măsură specială, atunci este de la sine înțeles că membrii bisericii ar trebui ca, prin dărnicia lor față de el, să se străduiască să îl facă capabil să dovedească acest har oridecâteori se ivește ocazia.

b. Motive pentru care congregația are această responsabilitate

Odată ce am prezentat aceste premise, îți voi prezenta motivele pentru care membrii bisericii au aici o importanță responsabilitate.

1) Prin legea veșnică a naturii

Legea și lumina naturii îi obligă pe membrii bisericii la aceasta, pentru că este un lucru drept și etic. Așa își argumentează și apostolul pledoaria în acest subiect: „Cine merge la război pe cheltuiala sa? Cine sădește o vie, și nu mănâncă din rodul ei? Cine paște o turmă, și nu mănâncă din laptele turmei?” (1 Corinteni 9:7). Lucrarea este ca un război, care se face sub comanda lui Hristos, spre slujirea sufletelor voastre; de aceea, este un lucru drept ca slujitorul să își primească sprijinul material de la voi, așa cum un soldat credincios își primește plata de

la căpitanul și țara cărora le slujește. Își va hrăni oare un om turma (cum face un păstor) și să îi fie refuzat să bea din laptele turmei pe care o hrănește? Sau este oare drept să îl lipsim pe un om de rodul viței plantată și cultivată prin truda lui? Aceasta este situația recompensării materiale a slujitorului de către membrii bisericii sale. Eu nu le cer membrilor să își arate dărnicia față de el, ci să îi plătească ceea ce îi datorează de drept. El este angajat în slujba membrilor, și este drept să fie plătit de ei. Ba chiar ei l-au chemat de la treburile lor obișnuite, așa că îi datorează plata la fel cum i-ar datora-o unui angajat, deși mă tem că unii își plătesc mai degrabă cel mai neînsemnat slujitor din casă decât să fie dispuși să își plătească slujitorul din biserică. Cert este că, dacă ar alege să facă ceea ce trebuie, slujitorii bisericilor nu ar trebui socotiți printre cei mai de jos dintre oameni, pentru că adeseori ei ar fi la fel de capabili de afaceri sau de slujbe bune ca și ceilalți, dacă nu s-ar fi dedicat unei slujiri mai bune. De aceea, ar trebui să între ei într-un fel de sărăcie impusă de biserica locală atunci când acceptă ordinarea ca slujitori? Frații mei, nu așa ar trebui să fie situația! Faceți ca slujitorii voștri să aibă parte de un tratament bun cel puțin după regula lăsată în Lege pentru vitele care trăgeau la jug: „Să nu legi gura bouului, când treieră grâul” (Deuteronom 25:4). Despre boi vorbește

Dumnezeu aici? Sau această poruncă avea în vedere ceva mult mai prețios decât ca acel animal să nu fie abuzat? Cu siguranță că da: „Sau vorbește El înadins pentru noi? Da, pentru noi a fost scris astfel; căci cine ară, trebuie să are cu nădejde, și cine treieră grâul, trebuie să-l treiere cu nădejdea că va avea parte de el. Dacă am semănat printre voi bunurile duhovnicești, mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice?” (1 Corinteni 9:10-11).

2) Prin porunca și rânduiala expresă a lui Hristos

Domnul nu a lăsat să ne extragem argumentele în favoarea acestei responsabilități doar din principii generale ale rațiunii și dreptății comune printre oameni, ci, pentru ca ea să fie dincolo de dispute, El a inserat în Cuvântul Lui porunca Sa expresă. Astfel, El a îngrijit de nevoile slujitorilor Lui la vremea Legii, lucru pe care se bazează argumentul apostolului: „Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte, sunt hrăniți din lucrurile de la Templu, și că cei ce slujesc altarului, au parte de la altar?” (1 Corinteni 9:13). Imediat ce Dumnezeu a pus deoparte levitii pentru slujba templului Său, El a și dat poruncă pentru a le asigura cele necesare traiului. Deși ei erau o seminție din 12, le era dată o zecime din rodul întregii țări, dincolo de primele roade, de daruri și diverse alte avantaje, așa încât starea lor materială să fie

egală cu cea a fraților lor. Este adevărat că această lege este acum abrogată¹⁵, iar prezbiterii nu pretind că ar avea vreun drept la zeciuielile din bunurile membrilor bisericii, însă principiul moral din spatele poruncii nu poate înceta vreodată. Hristos nu i-a trimis pe slujitorii Evangheliei în toată lumea cu mâna goală, ci S-a asigurat că aceștia au din ce trăi, atâta vreme cât ei împlinesc porunca Lui prin a propovădui Numele Lui: „Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie” (1 Corinteni 9:14). Lucrătorul este încă vrednic de plata lui, nefiind mai puțin vrednic dacă lucrul lui este în tărâmul Evangheliei. Ba chiar, în situația când prezbiterii se achită de slujba Evangheliei și nu cer nimic în schimb, totuși, plata lor ar trebui să fie chiar mai generoasă prin comparație cu cea a leviților. Așa cum până la o cincime din veniturile leviților erau cheltuite pe lucruri legate de slujirea la templu, tot așa, având în vedere privilegiul deosebit și binecuvântarea Evangheliei, slujitorii Evangheliei știu că trebuie cu atât mai mult să cheltuie pentru înaintarea Evangheliei. De aceea, avem mai multe motive decât simplele nevoi ale prezbiterilor pentru a nu ne imagina vreodată că am

¹⁵ **abrogată** – cerințele poruncilor ceremoniale pentru închinarea la templu au încetat odată ce Hristos a fost făcut o jertfă mai bună odată pentru totdeauna (Evrei 9:11-28).

putea să nu acoperim costul moderat al slujbei Evangheliei într-o modalitate în care să ne dovedim pretenția de oameni credincioși în Hristos Isus.

3) Pentru a preveni răul și suferința mare care ar surveni din neglijarea acestei responsabilități

Este nevoie ca biserica să practice dărnicia aceasta cu bucurie, pentru a preveni răul și suferința mare care ar surveni din neglijarea acestei responsabilități. Aș fi putut să spun „relele și suferințele”, pentru că sunt multe, și este suficient un ochi atent și lipsit de prejudecăți pentru a observa acest lucru. Iar eu vreau să preven să aveți înaintea voastră o astfel de priveliște. Nici nu cred că este nevoie să cercetăm în mare profunzime învățătura Bibliei pe această temă pentru a observa neglijența oamenilor în a acoperi generos nevoile slujitorilor lor, pentru că realitatea este mult prea evidentă pentru a mai avea nevoie de alte dovezi. Cine s-ar dedica întru totul studiului asiduu și continuu al tainelor Scripturii, lucru necesar unui slujitor, dacă tot ce îl așteaptă după aceea este o viață de sărăcie și lipsuri? Sau cum ar putea fi un slujitor capabil să se echipeze cu o cunoaștere cuprinzătoare a lucrurilor necesare pentru lucrarea lui, dacă nu are veniturile necesare pentru a se informa, nici timpul necesar pe care să și-l pună deoparte, îndepărându-se de grijile și treburile din această lume?

Efectele sărăciei impuse asupra slujitorilor se vor vedea în final în oamenii cărora el le slujește. Cel care crede că Sfintele Scripturi au fost scrise la început în limbile ebraică și greacă trebuie să aibă o minte îngustă dacă se împotrivește dorinței și nevoii ca slujitorii bisericii să capete învățătura Scripturii. Mai mult, există multe alte lucruri care fac necesar studiul de către prezbiteri pentru ca ei să poată să le explice Scriptura oamenilor, lucruri despre care nu vreau să insist acum. Lucrurile adânci ale lui Dumnezeu nu pot fi cercetate și explicate fără studiul lor sârguincios și continuu, așa încât, în lipsa unor slujitori pregătiți, mintea și viața membrilor bisericilor nu pot fi îmbogățite cu o cunoaștere clară și solidă a acestora.

Eu mărturisesc sincer că puțină educație și puțin studiu pot să îl echipeze pe un prezbiter numai cu un discurs care să fie doar pe placul oamenilor slabi, care apreciază o predică după decibelii cu care este rostită și după frazele care le stârnesc lacrimi. Cine se poate închipui hrănit cu cenușa cuvintelor care gâdilă și a sușurilor și coborâșurilor oratoriei seci? Dar vai! Căldura aparentă a afecțiunii care este degajată de astfel de mijloace are o viață la fel de scurtă pe cât are un torent de apă stârnit de o ploaie de vară, care n-are niciun izvor de unde să se alimenteze pe termen lung. Cel care le va

face bine sufletelor oamenilor ce îi sunt încredințați și care se va dovedi un păstor după inima lui Dumnezeu trebuie să îi hrănească cu cunoștință și pricepere, și să se străduiască să mențină în ei un zel și o dragoste constantă prin informarea bună a minților lor pentru ca o astfel de explicare a gândului lui Dumnezeu din Scriptură să poată porunci conștiințelor lor. Acest lucru nu este de așteptat decât de la acela care trudește la fel în camera lui de studiu și la amvon.

Nu mă înțelegeți greșit! Știu că succesul și roadele oricărui studiu și al trudei celui care predică Evanghelia vin din harul și puterea Duhului Sfânt, dar nu ne putem aștepta să avem ajutorul Duhului decât pe calea îndeplinirii datoriei noastre.

B. CUM ÎȘI POATE ÎNCURAJA CONGREGAȚIA PĂSTORII

Aceste lucruri pot fi aplicate și mai mult în discuția de față, dar poate că unii cred că am spus deja prea multe pe această temă (deși cred din inimă că o discuție mai detaliată nu ar fi fost necesară) și că timpul mă cheamă să pun punct acestui subiect. De aceea, voi adăuga doar câteva cuvinte pentru întărirea acesteia și a celorlalte responsabilități pe care le-am prezentat, spre încurajarea și îndemnarea păstorilor voștri în slujba lor.

În primul rând, amintiți-vă că păstorii voștri sunt slujitori ai lui Hristos, unii care vă fac parte de tainele lui Dumnezeu în Numele Lui. De aceea, când ei acționează în slujba lor, Domnul Isus va considera că felul cum îl tratează membrii bisericii este același lucru cu felul cum ei Îl tratează pe El, căci Isus a spus: „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește” (Luca 10:16). Dacă Numele și autoritatea lui Hristos vă vor inspira uimire, sau dacă dragostea Lui fără egal și indescriptibilă vă vor influența, aveți toate motivele pentru a vă achita de responsabilitățile voastre. Dacă vedeți în voi un respect spiritual și o reverență cuvenită pentru Fiul lui Dumnezeu, continuați să le manifestați în ascultare smerită de Cuvântul Lui. Dacă Îl iubiți și prețuiți Evanghelia Lui, nu-i tratați pe slujitorii Lui într-un fel nevrednic! Nu uitați că Cel care Și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru voi merită să Îi fie dată cea mai mare dragoste din partea voastră și să fie cinstit de voi nu doar prin cuvinte bune și alese, ci și prin dărnicia voastră și prin primele roade din tot venitul vostru.

În al doilea rând, slujitorii voștri se ocupă de mântuirea voastră și grija lor țintește la sufletele voastre prețioase și nemuritoare. De aceea, cu atât mai mult ar trebui să fie în interesul vostru ca ei să fie conștiincioși

în slujba lor, spre binele vostru. Așa își susține și apostolul argumentul: „căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de niciun folos” (Evrei 13:17).

Lucrarea nu poate fi vreodată eficace spre mântuirea sufletelor voastre dacă voi nu sunteți sinceri și sârguincioși în ascultarea voastră de porunca Evangheliei¹⁶. Ați putea fi mai puțin interesați de sufletele voastre și de fericirea lor veșnică, decât sunteți pentru trupurile voastre și pentru mângâierile unei vieți trecătoare? Ați putea fi mulțumiți să vă epuizați puterea și veniturile pentru aceste lucruri, și să le neglijați pe celelalte?

Este trist să mă gândesc la cât de mulți preținși creștini există în această lume, care trăiesc ca și cum n-ar exista niciun adevăr despre lumea viitoare și care nu acordă nici cea mai neînsemnată atenție celor mai necesare mijloace ale mântuirii, anume Cuvântul, rânduielele lui Hristos și slujba Evangheliei.

Nu mulți sunt cei care, dincolo de asigurarea celor necesare vieții, sunt în stare să cheltuiască mai puțin de o

¹⁶ Acestea nu înseamnă că mântuirea ar fi prin fapte, ci că realitatea mântuirii noastre, care este doar prin har, se dovedește prin fapte bune (Efeseni 2:8-10).

sută de lire¹⁷ pe an pe încântările, plăcerile și podoabele îndreptate către un trup fragil, și care să dăruiască măcar pe jumătate din această sumă spre ajutorarea săracilor sau pentru susținerea lucrării Evangheliei. Dacă trupurile lor ar avea de suferit, nu s-ar gândi că 5, 10 sau 20 de lire ar fi prea mult pentru plata unui medic, ca răsplată pentru îndemânarea și grija lui față de ei, dar n-ar dăruia nici pe jumătate pentru cei care trebuie să studieze continuu și să trudească spre vindecarea și mântuirea sufletelor lor bolnave. Dar când oamenii ajung să fie cuprinși cu totul de simțământul veșniciei, și când sunt convinși că aceasta nu este o poveste iar Evanghelia este singurul mijloc de scăpare de mânia care vine și prin care pot moșteni slava veșnică, vor cântări cu totul diferit aceste lucruri.

¹⁷ **liră** – moneda oficială din Marea Britanie. În anii 1600, o sută de lire valorau echivalentul a aproximativ 14.500 de lire sterline în prezent, adică echivalentul a circa 17.400 Euro.

6

ÎNCHEIERE

Am văzut câte ceva din acele lucruri minunate pe care Hristos le-a făcut pentru biserica Lui, în înțelepciunea și credincioșia Sa, prin a porunci alegerea și ordonarea de diaconi, spre mângâierea inimilor celor săraci, și de păstori, spre călăuzirea și hrana sufletelor voastre pe drumul către viața veșnică. De asemenea, am auzit câte ceva despre responsabilitățile pe care El le-a dat atât slujitorilor cât și membrilor bisericii Lui, care trebuie împlinite până la sfârșitul lumii.

Ceea ne mai rămâne acum este să spunem că noi toți, fiecare la rândul lui, trebuie să ne dăm silințele să trăim după poruncile Lui (căci dacă știm aceste lucruri, ferice de noi dacă le facem, cf. Ioan 13:17) și să recunoaștem practic dragostea și credincioșia Lui cu o prețuire constantă pentru harul Său, aducându-I laude din inimă pentru toate aceste roade ale Lui? Pentru ca voi să împliniți aceste lucruri, fie ca „Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului cel veșnic, L-a sculat din morți pe

Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă de-săvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin” (Evrei 13:20-21).

DESPRE NEHEMIAH COXE

Nehemiah Coxe a fost fiul lui Benjamin Coxe, unul dintre primii lideri baptiști particulari¹⁸. În 1669, el a devenit membru în biserica din Bedford unde slujea John Bunyan¹⁹, iar în 1673 a fost chemat să fie păstorul congregației bisericii din Hitchin. În 1674, el a fost retras de biserica din Bedford pentru anumite „excese”, care se pare că erau legate de cuvintele sau practicile lui în chestiunea membralității deschise sau restrânse²⁰, intens dezbătută la acea vreme. Nehemiah Coxe a susținut în mod clar poziția membralității restrânse în scrierile sale, în timp ce biserica din Bedford, și în special Bunyan, s-a opus vehement acestei gândiri. Este posibil

¹⁸ **baptist particular** – credincioși baptiști care susțineau învățătura biblică a ispășirii particulare (sau limitate). Altfel spus, Hristos a murit doar pentru cei aleși spre mântuire, iar moartea Lui pentru ei a fost eficace pentru a le șterge în realitate păcatele (Matei 1:21; Ioan 10:1-30; Evrei 10:14).

¹⁹ **John Bunyan** – (1628-1688): păstor baptist, întemnițat pentru predicarea Evangheliei, și autorul bine-cunoscutei cărți *Călătoria Creștinului*.

²⁰ **membralitate deschisă sau restrânsă** – membralitatea „deschisă” nu cerea botezul (cufundarea în apă a unuia care Îl mărturisea pe Hristos) pentru a-l primi ca membru. Membralitatea „restrânsă” le refuza calitatea de membru aceluia care fuseseră stropiți în pruncie dar nu s-au botezat niciodată ca adulți prin botezul credinței.

ca susținerea de către Nehemiah a membralității restrânse să fi fost considerată de către membrii din Bedford ca având potențialul de a crea dezbinări în congregație. Apariția lui la scurt timp în biserica din Petty France, care practica membralitatea restrânsă, ar putea să explice această situație.

Coxe era medic de meserie, având însă abilități bune în latină, greacă și ebraică, fiind un bun teolog. Atunci când evanghelistul Thomas Collier, din partea de vest a țării, a început să se abată de la doctrina calvinistă a bisericilor londoneze, prezbiterii din Londra i-au cerut lui Coxe să răspundă în scris la gândirea lui Collier. El a făcut acest lucru în lucrarea sa *Vindiciae Veritatis, or a Confutation of the Heresies and Gross Errors Asserted by Thomas Collier*, publicată în 1677. Într-o scurtă introducere, el a tratat chestiunea inferiorității lui Coxe ce ținea de vârsta lui, statuând că nu a scris cartea dintr-un sentiment al abilității personale, ci la cererea prezbiterilor, pentru că „l-au considerat potrivit și capabil să o scrie” și pentru că responsabilitățile pe care le avea la acea vreme i-au dat timp să răspundă erorilor lui Collier. Cartea constituie un puternic argument în favoarea doctrinei reformate. În 1681, în decursul unei perioade de persecuție, Coxe a publicat ediția originală a lucrării de față, intitulată *A Sermon Preached at the Ordination*

of an Elder and Deacons in a Baptized Congregation in London. În același an, Coxe a publicat cartea sa *A Discourse of the Covenants that God made with Men before the Law*. C.M. du Veil, contemporanul lui Coxe, spunea despre Coxe în comentariul său la cartea Faptelor Apostolilor (1685) că era „un mare teolog, foarte priceput în orice subiect al doctrinei”, făcând referire la cartea sa *A Discourse of the Covenants* ca fiind plină de „cele mai categorice și mai solide argumente”.

Este clar că Nehemiah Coxe a fost privit cu admirație de frații lui de credință, fiind cooptat în curând în echipa care a scris *Mărturisirea de Credință Baptistă de la Londra*. El a murit în anul 1688, cu un an înaintea adunării generale care a aprobat *Mărturisirea*, lăsând în urma sa un singur copil.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! “Fără plată ați primit, fără plată să dați”.

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 200 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratia-Romania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/dona-tii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!